

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Ἀπριλίου 1954

Κύριον Ἰωάννην Ζίγδη
Βουλευτὴν Ρόδου
Τῆς Ἰκτουρίας
Ἐ ν τ α ῦ θ α . -

Κύριε Ἰκτουρίε,

Ἐρχόμεθα καὶ πάλιν, ὅσπερ ἀπὸ ἀρκιτὸν καιρὸν, νὰ σᾶς ἐνοχλήσωμεν καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ ἐξετάσητε καὶ νὰ δεῖξετε τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον ποὺ καὶ ἄλλοτε εἶχατε δεῖξει ἐπὶ τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν τῆς Ἰκτουρίας σας διὰ τὸ ζήτημα τῆς διαθέσεως τοῦ λιγνίτου.

Ἐνθυμοῦμεθα τὰς ἐνεργείας σας καὶ ὑποσχέσεις ποὺ μᾶς εἶχατε δώσει, ὅτι ὁ ἐξορυσσόμενος λιγνίτης δὲν θὰ ἐπαρκοῦσε εἰς τὴν ζήτησιν.

Πράγματι οἱ κόποι σας ἐστέρθησαν ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ αἱ δοθεῖσαι ὑποσχέσεις ἐπραγματοποιήθησαν γρηγορώτερα ἀπὸ κάθε προσδοκίαν.

Μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴν κατανάλωσιν τοῦ λιγνίτου καὶ τῶν περιορισμῶν τῶν εἰσαγωγῶν ὕδρων καὶ στερεῶν καυσίμων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐδημιουργήθη εἰς τὴν χώραν μας νῦν πηγὴ ἐξοικονομήσεως συναλλάγματος καὶ ἐδόθη ἕνα γερὸν κτῆμα εἰς τὸ καρχίνωμα τῆς ἀνεργίας ποὺ κίθε κράτος προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐξαλείψῃ ὡς τὸ πλέον ἐπικίνδυνον καὶ θανατηφόρον, εἰδικώτερον δὲ ἐδῶ ὅπου ἡ ἀνεργία παίρνει ἐπικινδύνους διαστάσεις.

Ἰδρῶθησαν ἄφθονα λιγνιτωρυχεῖα εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, χιλιάδες ἐργατικῶν χειρῶν εὐρῆκαν ἐργασίαν, χιλιάδες εἰσπένονται εὐρήκαν καὶ πάλιν τὴν χαρὰν ἀπὸ τῆς ἐργασίας εἰς τὰ λιγνιτωρυχεῖα. Καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦς λιγνιτωρυχικοῦς ἄρχισαν νὰ ἐργάζονται καὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα ἀλληλοεξαρτώμενα ἀπὸ τὴν ἐξόρυξιν, διδασίαν, μεταφορὰν καὶ καθῆκιν τοῦ λιγνίτου.

Πενήντα χιλιάδες ἄτομα ὑπολογίζονται περίπου τὰ ἀσχολούμενα εἰς τὴν ἐξόρυξιν τοῦ λιγνίτου ὅσοι δὲ ἐλπίζομε ὅτι οἱ 50.000 τῶν λιγνιτωρυχικῶν θὰ ἐγίνοντο 80.000 καὶ 100.000 εὖν τῷ χρόνῳ.

Ἀστυχῶς ὅμως, κακῇ τῇ μοίρῃ, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις μὲ ὑπουργοὺς συγγενεῖς καὶ μετόχους μεγαλοβιομηχανῶν καὶ μεγαλοεπιχειρηματιῶν.

Πρῶτον μὲλημα τῶν κ.κ. αὐτῶν ἦτο νὰ καταργήσουν τὴν ὑποχρεωτικὴν κατανάλωσιν τοῦ λιγνίτου καὶ νὰ χρηγοῦν καθημερινῶς ἀθρόας ἀδείας καύσεως πετρελαίου καὶ εἰσαγωγῆς λιγνιτῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ ἀποτέλεσμα ὁ ἔθνικὸς πλοῦτος τῆς Ἑλλάδος νὰ μὲν ἀνεκμετάλλευστος καὶ θαμμένος εἰς τὸ ὑπέδαφος, ἀφθονον συναλλάγμα νὰ ἐξέρχεται τῆς χώρας

μας με τεραστίαν ζημίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Οἰκονομίας καὶ χιλιάδες ἐργάτες νὰ πεταχθοῦν εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς ἐργασίαν.

Εἰς ἐρώτησιν μας πρὸς τοὺς ἀρμοδίους, διατὶ ἐπιτρέπουν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν καυσίμων καὶ καταργοῦν τὴν ὑποχρεωτικὴν κατανάλωσιν, ἀπήντησαν ὅτι Ἐθνικοὶ σκοποὶ ἐπιβάλλουσι τὸ μέτρον τοῦτο. Ἀλλὰ διερωπώμεθα: ὑπάρχει κανεὶς κράτος εἰς ὅλην κληρονομίαν τὸν κόσμον ποὺ Ἐθνικὸς τοῦ σκοπὸς εἶναι ἡ δημιουργία ἐργασίας εἰς ξένους ἐργάτας καὶ ἡ καταδίκη εἰς τὸν ἐκ πείνης θάνατον τῶν ἰδικῶν τοῦ ἐργατῶν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν τόπον μας; Ὑπάρχει κράτος ποὺ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀνεργίαν τῶν ξένων κρατῶν καὶ νὰ φουρτώσῃ τὴν ἰδικὴν τοῦ ἀνεργίαν, ὅπως γίνεται μὲ τὰ ἄστοχα μέτρα τῶν ἀρμοδίων μας;

Ἄλλοι εἶπαν ὅτι ὁ Λιγνίτης εἶναι ἀντιοικονομικὸς, ἀλλὰ μόνον τὸ 1953 μὲ παραγωγὴν 300.000 τόννων περίπου λιγνίτου ἐξοικονομήθησαν 4.000.000 δολλάρια. Μήπως ἡ μὴ διαφυγὴ τοῦ ποσοῦ τῶν 4.000.000 δολλαρίων ἐξήμωσε τὴν Ἐθνικὴν μας Οἰκονομίαν;

Μερικοὶ τῶν Βιομηχάνων ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ καθῶς τοῦ λιγνίτου ἐπιβαρύνει τὴν Βιομηχανίαν. Ποῖαν ἐπιβάρυνσιν φέρει ἡ καθῶς τοῦ λιγνίτου, ὅταν αἱ τιμαὶ τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων ἐπενταπλασιάσθησαν ἢ δὲ τιμὴ τοῦ λιγνίτου παρεμβαίνει ἡ αὐτὴ;

Ἄλλοι ἐννοοῦμεν ὅτι πῶς ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ κρύβεται ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς καταπολεμήσεως τοῦ Λιγνίτου. Εἶναι τὰ ΘΙΓΟΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ τῶν ὀλιγών. Μεγαλοβιομηχάνων καὶ μεγαλοεισαγωγῶν, ποὺ ἔχουν τοὺς ἀντιπροσώπους των εἰς τὴν Κοβέρνησιν.

Εἶναι λυπηρὸν καὶ ἐγκληματικὸν νὰ μὴ προστατεύεται ὁ Ἐθνικὸς πλοῦτος τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀποζῆ τόσος κόσμος καὶ ἐξοικονομεῖται ἄφθονον εὐνάλλαγμα.

Εἶναι ἀκατανόητον εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον νὰ προστατεύεται καὶ νὰ δίδεται ἐργασία ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος εἰς ξένους ἐργάτας, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐργάτες νὰ συνωστίζονται εἰς τὰ Γραφεῖα Ἀνεργίας.

Οἱ Ἕλληνες Λιγνιτωρχοὶ μετὰ ὀδύνης βλέπουν νὰ ἀπειλοῦνται μὲ τὸν ἐκ πείνης θάνατον κατὰ τὸ διατυμπανισθὲν Σωτήριον Ἔτος τῶν Ἐργατῶν I

Ἐὰς παρακαλοῦμεν, Κύριε Ὑπουργέ, νὰ θῶσθε φωνὴν διαμαρτυρίας εἰς τὸ Κοινοβούλιον διὰ τὴν ἄφρονον αὐτὴν πολιτικὴν τῶν ἀρμοδίων.

Ὑποδείξατέ τους τὸν κίνδυνον ποὺ ὑπάρχει εἰς μίαν Κοινωνίαν, ὅταν διὰ νὰ προστατευθοῦν συμφέροντα ἐλαχίστων πετιοῦνται νηστικαὶ στοῦς δρόμους χιλιάδες ἐργάτες.

Ἐάν δὲν καθιερωθῇ ἡ ὑποχρεωτικὴ κατανάλωσις τοῦ λιγνίτου καὶ δὲν σταματήσῃ ἡ εἰσαγωγὴ ὑγρῶν καὶ στερεῶν καυσίμων, τὸ κλεισίμον τῶν Λιγνιτωρυχείων εἶναι πλεον γεγονὸς καὶ 50.000

Ότομα με Ισαριθμούς οίκογενείας θά εἰρεθοῦν εἰς τοὺς δρόμους
χωρὶς ἔργασίαν δημιουργοῦντες Μέγα Κοινωνικόν Πρόβλημα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

